

Scene 1: LØRDAG

Jeg drar meg langsomt opp den smale og lange trappa, snubler inn i rommet som virker dobbelt så stort som det egentlig er på grunn av et gigantisk speil, faller ned på sofaen og puster tungt ut. Klokka er omtrent åtte på morgenen og jeg har det ikke særlig godt. Før jeg sovner, inn igjen mener jeg å høre et vindu som rives opp etterfulgt av en karakteristisk gruglelyd.

To timer senere våkner jeg med sola midt i ansiktet, føler meg betraktelig bedre og oppdager at Sverre er kommet inn i rommet. Han går bort og åpner vinduet og bringer dagens nyheter:

—Fy faen, Harald og Ketil har spydd ut vinduene sine. Harald spydde tilogmed blått.

Jeg forteller om min morgenvandring og vi lurer på om det er noe som er galt.

—Vi skal egentlig ut å rive utstyr nå, det trenger jo ikke du være med på, men jeg tenkte jeg skulle komme opp og irritere deg litt.

Så bryter han ut i latter etter å ha oppdaget en dyp tallerken med en skje i, som står på taket utenfor, helt forlat. Jeg står opp og ser ut. Det ser utrolig sprøtt ut.

Kanskje jeg skal forklare litt. Sverre er Sverre Knudsen, bassist og organist i ei gruppe som kaller seg The Aller Verste. Det samme er Harald Øhrn, Ketil Kern spiller trommer. Gruppen har to gitarister, Christian Erichsen og Lasse Myhrvold. Harald, Chris og Ketil bor i et stort grønt hus på Laksevåg i Bergen, hvor denne selsomme morgenseanse finner sted. Sammen med Lasse utgjorde disse fire i tillegg til Geir Johnson og Kate Augestad Jonny Banan Band, d.v.s., de gjør det forsåvidt ennå, bare at opptredenene er blitt sjeldnere i det siste.

Det er i alle fall Jonny Banan Band som er skyld i folks tilstand denne morgenen. Kvelden før spilte de nemlig opp på Norges Handelshøgskole, vel første offentlige opptreden siden det legendariske innslaget i NRKs Musikknytt i september. NHH har sine fordeler og ulemper. Fordelen er at ølet koster fire kroner pr. flaske. Derfor. Ulempen er først og fremst at studenter fra NHH gjerne går der. Denne kvelden førte det til at økonomene hadde malt seg som indianere og klovner, gikk med Durex-skilt og tamponger i knapphullene fordi de tydeligvis trodde det er slik en skal se ut når musikken besørges av Young Lords og Jonny Banan Band.

Vel, det er de som går et intetsigende liv i møte, jeg havnet i slåsskamp med en som etter et halvt minutt kom til at det ikke var for å gi uttrykk for beundring at jeg sprutet øl på ham. Han trodde jo at han denne kvelden var pørnkernes konge, stakkar.

Jonny Banan Band ble til våren 1978 da fem innflyttere fra Bærum kom i kontakt med Lasse som er fra Stavanger. Debuten fant sted tidlig i '79, og kort etter kom Sverre fra Oslo (med fortid som bassist i Villblomst-rolloperen Bogus Bizarre Blues Band), og blei gruppas lydmann.

Under en frikonsert i Bergen i fjor sommer stilte Sverre, Chris, Lasse og Ketil opp under navnet EDDIE BANAN BAND, etter å ha laga 8 låter på to dager. Etter sommerferien fant Harald ut at han også ville være med, og man bestemte seg for å satse. Men først dro Sverre, Chris og jeg til London. Gjennom hektiske uker slukte vi alt, Clash, Delta 5, 2 Tone-syndromet og talløse Ruts-gigs. De kom tilbake med et nytt syn på livet. Det var bare nødt til å gi seg utslag i musikken.

Etter at Sverre var ferdig som roadmanager for Crisis/Cygnus-turneen begynte øvinga, og The Aller Verste var et faktum. I og med at ingen av medlemmene er beskjeftiget med mer enn deltidsjobbing, var det god tid til å spille. Allerede etter to måneder tok de Lysthuset med storm, men da hadde de allerede debutert solid bak seg, et 4-låters sett på 'Ugla', et 'interessant' sted i Bergen der de klarte å overtale hus-orkesteret Sunny Boat Band fra Filippinene til å låne bort scena et øyeblikk. 19. desember så jeg gruppa

Verste spiller moderne rock med sterke ska- og reggae-elementer, rytmisk som få, låter der det legges stor vekt på effektive hook-lines og fengende temaer. Først og fremst er det dansemusikk, så at stemningen blant et kinopublikum uteble er forståelig.

De gjør en usannsynlig sjarmerende versjon av "Albatross", i fin ska-takt og jeg koser meg verre. De gjør "S.O.S." for alle som er så åpenbart uintelligente at de ikke liker 'popmusikk'. Resten er sjøllaga, "Disco Drøv", "Rene Hender", "Dans

inn. Så er vi fem og det er ikke akkurat komfortabelt, for ikke å snakke om at det vel neppe er lovlig heller. Horribelt, ikke sant?

At gruppa er oppspilte er mildt sagt.

—Singlen er kommet på Linjegods, det er utrolig!

Utrolig fordi plata skulle ha kommet for flere uker siden, men bare forsvant på veien. Det kunne nesten se ut som om verden ville bli nødt til å klare seg uten.

The Aller Verstes singel består av "Blålys" og "På Vei Hjem". "Blålys" er nærmest en ska-låt med et fint,

Av Geir Rakvaag

Foto: Andreas Westheimer

dyreste eiendel, etter slave-racken, men foran mixebordet og Ketils lighter. Vi prater litt historikk og gruppa snakker om gamle dager, om Jonny Banan, Eddie Banan og om dengang Sverre kom fra Oslo som et 'friskt qufs' og øvde på "White Riot" når de andre hadde husmøte.

—Jeg gikk rundt i byen og spurte alle som hadde kort hår om de ville starte band. Responsen var minimal...

—The Aller Verste spiller en noget broget form for musikk. Går det an å si noe om stilen?

loftet, men det er det jo ingen som vil ha." Da var vår lykke gjort, vi er utrolig stolte av det orgelet. Og for en måned siden oppdaget vi bass-tangentene.

—Det fine med Farfisa er at lyden tar interessen bort fra den som spiller, lyden er interessant nok i seg selv.

—Hvordan blir låtene til?

—Som oftest med en tekst og et tema, så jobber vi oss fram til melodien. Men det er en lang prosess, som f.eks. vår største live-hit "Rene Hender" der vi begynte med et gitar-tema som etter litt øving nesten forsvant. Det er faktisk det aller morsomste, hvordan man begynner å øve, og så se hvordan det utvikler seg.

—Og legges det vekt på tekstene?

—Ikke nok. Stort sett blir det til at en person setter tekst til noe den personen senere vil komme til å synge. Vi kunne tenke oss å jobbe mer med dem.

Noe som overrasket meg første gang jeg så The Aller Verste var at folk som før hadde temmelig langt hår hadde klippet seg ganske radikalt. På spørsmål om det legges opp til et visst image får jeg først litt unnnvikende svar. Lasse synes åpenbart ikke at det er noe å gjøre nummer av. Ketil mener fortsatt at langt hår er OK.

—I alle fall halvlangt.

Sverre er mer klar: —Vi må innrømme at vi var glade da de klippet seg. Det hadde tatt seg dårlig ut med folk med langt hår i denne gruppa her.

—Og hva er The Aller Verstes misjon. Kan dere gjøre noe?

—Klart at musikk ikke kan forandre verden.

—Kanskje litte, litte gran.

—Vi vil bare få folk til å våkne, røske opp litt. Jeg er begynt å bli utrolig lei av å si de setningene.

—Vi vil jobbe med rocke-klubben her i byen, den og IAB Bergen er utmerkede prosjekter etterat de politiske krampetrekningene har begynt å gi seg. Det er utrolig å se entusiasmen blant 14-15 åringene for tida. De kommer her og pusser opp (Bergen Rockklubb har lokaler i 2. etg.) og søker seg inn på konsertene våre.

—Og så fikk de overtalt oss til å stille i NM.

Og så sa vi mye mer, men det kan være nok for denne gang. The Aller Verste satser profesjonelt nå, og burde kunne klare det bra. Låter lages på løpende bånd, slik at de nå har råd til å sile repertoaret for å få et så tett sett som mulig. På bussen inn til byen gir Sverre uttrykk for frustrasjon over det å spille i et band der alle skriver låter fra hvert sitt utgangspunkt, og en blir nødt til å inngå kompromisser. The Aller Verste er altså ikke et kompromissløst band, hverken seg imellom eller overfor publikum. Derfor bør du høre på dem.

—Sånn at vi kan bli rike og verdensberømte!

Så forsvinner han inn i Lungegårdsparken, det siste jeg så av ham denne gangen. Harald og Ketil traff jeg på reggaeklubben om kvelden, der jeg hadde fått i oppdrag å feire ett-års jubileet deres ved å spille tre strategiske låter.

Jeg spilte "Smokin' My Ganja" med Capital Letters fordi den var mest populær i begynnelsen, "My Collie" med Selecter fordi den burde være mest populær nå, og da en person under spillingen av denne kom bort og spurte etter The Aller Verste-singlen lå den allerede klar. Derfor!

for første gang, på Bergen Reggaeclub, dansbart til tusen og stor stemning. Sjøl var de misfornøyde.

Etter nyttår har The Aller Verste øvd fem ganger ukentlig, spilt en rekke konserter i Bergen i tillegg til et 5-dagers engasjement i Stavanger. Det satses nå hel-profesjonelt med full (!) energi.

Jeg setter meg inn i førerhuset i varevogna som skal ta gruppa gjennom byen for å flytte anlegget. I sentrum hopper jeg av, det er nydelig værslø i Bergen, og utmerkede forhold for å henge rundt i gatene. Jeg fortar et uunnngåelig ruinerende besøk hos Apollon, drikker kakao på Reimers, konstaterer at på overflaten er alt ved det samme. Unntatt hos Bergen Filmklubb som vel for første gang i historien presenterer et rockeband som 'forfilm'. Saken er den at "Rock Roots Reggae" bare varer en snau time, noe som gir plass for et skikkelig sett fra The Aller Verste, to ganger i løpet av ettermiddagen.

Av de to 'konsertene' blei den siste best, selv om de rent musikalsk var temmelig like. Andre opptreden var imidlertid mer kondensert, og rekkefølgen på låtene var bedre arrangert. The Aller

Til Musikken" er låter folk ofte husker etter en gjennom-høring. "Du Sklei Meg Så Nær Inn på Livet" rocker helt utrolig i versene før den slår over i ska på refrenget. Delta 5-påvirkningen kommer fram i "Bare Ikke Nok" der to bassgitarer lager en svær rytme, mens Lasse tar over orgelet og Chris skraper på gitar. Hele veien er det hopp-og-sprett-og-tjo-og-hei på tross av at gruppa, som jeg vel har gjort klart, ikke er i toppform. Dessuten må det nevnes at gruppas orgel ikke bare er orgel, men Farfisa-orgel, om jeg må be, og med farfisa kan en jo omtrent ikke feile. I alle fall ikke The Aller Verste. Denne ettermiddagen kjørte de to konserter bare 2-3 andre band i landet ville kunne ha sjanse til å kopiere i oppfinnsomhet og kvalitet, og de overbeviste ihvertfall meg. Og innimellom satte Eric Heiden verdensrekord på 10,000 meter.

Scene 2: MANDAG

Jeg står utenfor Bergens Tidende i Nygårdsgaten, og skal akkurat til å begynne å lese dagens avis i utstillingsvinduet, da jeg hører noen rope på meg. Fire av de Verste sitter i førerhuset på varevogna, og ber meg hoppe

fengende tema, og det utrolige er at låten bare blir bedre og bedre uansett hvor mye den spilles. "På Vei Hjem" veksler mellom reggae og rock, og er ikke fullt så bra på sikt, men holder likevel i massevis. Og plutselig er mitt eksemplar bare ett av 1002 istedenfor ett av to.

Det kvitteres på følgebrev, man løper inn på lageret, får pappeskene, river opp den første og beste, tar ut platene og stirrer henført og med tårer i øynene på den røde stjerna som nesten ser ut som om den er trykt rett på vinylen.

Det er visst en skjønnhetsopplevelse av de sjeldne, at gruppa bare har en platespiller til sammen er av mindre betydning. Henrykt løper de tilbake til varebilen der utstyr for 150,000 kroner har stått for vidåpne dører til offentlig beskuelse i 10 minutter. Men det er det ingen som tenker på nå.

—Hvem har kjøpt inn øl?

Scene 3: ONSDAG

Vi sitter i øvingslokalet til The Aller Verste, også på Laksevåg, gruppa har kjørt gjennom endel av sin 'hits', og vi prøver å få til et intervju etter å ha aktivisert 'Norges dyreste kaffetrakter' som regnes som gruppas nest

DISKOGRAFI

Blålys/På Vei Hjem (Den Gode Hensikt DGH 001), feb. 80
Søster Søster (EP) (Den Gode Hensikt DGH 002), SNART